

[Hanne Reintoft.]

ikke synes kan interessere moderne mennesker særlig meget, fordi man netop med vores børns behov, det kan man bare se i Arbejdsmandsforbundets undersøgelse over vores skolebøger, ganske klart undertrykker det kulturelle behov, der er dér.

Vi vil meget gerne understøtte, at man ikke må sære andre i deres dybeste opfattelse af det, der har værdi for dem i livet. Men jeg vil også gerne, og det gælder ikke mindst forespørgerne, sige, at den hensynsfuldhed er jo ikke just noget, der normalt kommer fra denne side. Det plejer ikke at mangle på hån og nedvurdering af, hvad andre grupper måske synes er noget værdifuldt, noget, der skal skånes, og noget, der for enhver pris skal tages hensyn til.

Med hensyn til, hvordan der skal udøves kontrol med kunststøtte i vort samfund, vil jeg sige, at vi absolut er af den opfattelse, at politikere hverken som enkeltpersoner eller grupper skal øve politisk censur over for vore udøvende kunstnere. Det ville give uro i hele området. Det ville give mange muligheder for at gribe uheldigt ind, og vi har i denne folketingssamling ikke kunnet undgå at se, at man har prøvet at benytte enhver given lejlighed til at anfægte, hvad der ikke lige absolut var samfundsbevarende. Vi mener derfor, man bør gøre som hidtil gjort, nemlig overlade det til udpegede institutioner og bestyrelser og give dem den størst mulige frihed. Dermed mener vi ikke, at den udøvende magt ikke skal kunne drage de mennesker, der beklæder disse hverv, til ansvar. Vi mener også, man godt i dette tilfælde kan sige, at der er tale om en fejltilstand, som netop under hensyn til samfundets nuværende udvikling og den politiske reaktion ingeniørligt gavner fremskridtet, men tværtimod er meget velegnet til at spænde for reaktionens hestevogn.

Vi mener ikke, at politikerne, altså den lovgivende magt, skal standses i at diskutere, hvordan administrationen af en kunststøtte udvikler sig, og det bliver selvfølgelig aktuelt, når vi i en situation som denne ser afgørelser, der i en meget betydelig grad strider mod den almindelige moral og retsopfattelse i vores land.

Lad mig slå fast én gang for alle, for at vi ikke skal blive misforstået — det må jeg

også understrege over for hr. Lembourn, der ynder at misforstå, hvad vi siger — at vi ikke synes, denne kunststøtte skulle have været uddelt. På den anden side synes vi også, debatten er upassende, fordi den misbruges til at stoppe for noget meget væsentligt i vores samfund, og fejltagelsen fra filminstitutets side er betydelig mindre end den fejltagelse, man begår, når man vil stoppe det, der er meget væsentligt, nemlig en effektiv og god kunststøtte.

Som sagt har jeg fundet hele debatten smålig og provinsiel, og jeg kan ikke lade være at huske på, hvad Henrik Pontoppidan engang sagde til sin tids kulturprofeter, og det er jo nok aktuelt, når man hører, hvad der bliver sagt her i dag. Han sagde nemlig:

„Men jeg skal sige jer, hvad der er det usleste, det lumpneste, det mest nederdrægtige af alt. Det er at sidde som traurende aber med hovedet på skæve og lyske sig, når der rundt om i verden står kamp på liv og død om menneskenes frihed.“

Debatten om Thorsens Jesusfilm minder i meget høj grad om mennesker, der ikke forstår, hvad der foregår, og hvad vi egentlig kunne bruge kunst og kultur til i videre udvikling af hele menneskeheden.

Jes Schmidt (CD):

Hr. Ninn-Hansen nævnte i sit indlæg navnet Baader-Meinhof. Det er navnet på den gruppe, som for øjeblikket nede i Stuttgart står anket for mord, røveri, dokumentfalsk, afpresning osv. Om der er en af Baader-Meinhof-gruppen, der har medvirket ved Thorsensfilmens projekt, ved jeg ikke, men jeg er af den mening, at det er berettiget at nævne Baader-Meinhof-sagen her i denne sammenhæng.

Dermed er i virkeligheden det centrale i hele spørgsmålet ramt, og hvad er så det centrale? Det drejer sig simpelt hen om, hvorvidt demokratiet har ret til aktiv bekæmpelse af de kræfter, som vil nedbryde det demokratiske samfund og retsstaten, eller om dette samfund må tolerere misbrug af de gældende ordninger. At blive enige om det principielle er som sædvanlig ikke særlig vanskeligt. I det daglige er det uhyre vanskeligt at skelne mellem de kræfter, som kun vil nedbryde samfundet, og de positive elementer.

Efter de mange ord, der er sagt allerede